

alligevel, dersom Landstinget ikke vil tage den, som den kommer til det, komme tilbage til dette Thing, og da er der efter min Mening kun et eneste Punkt, hvori dette Thing kan give efter, nemlig med Hensyn til Slutningspunktummet af § 5. Jeg tror derfor, at dette Thing vil fastholde sin Afstemning ved 2den Behandling, thi jeg kan ikke indse, at de Motiver, der ere anførte for at standse Udgangen til at benytte Kirken i et Aar, ere holdbare. — Der er visse Personer, iblandt hvilke man let kan tænke sig, at en saadan Uvillie og Brede, som omtalt i Forslaget under Nr. 5, kan fremkomme, og det er netop de Sognebeboere, der selv eie Kirken. At Enkelte ikke af reeltgjøse, men ligefrem af økonomiske Grunde kunne være mod en saadan Benyttelse af Kirkerne, det tror jeg kan være meget tænkeligt, og ligeledes, at Modstanden kan fremkomme alene af Pengehensyn, saa at Uvillien og Bredden let kan opstaa, uden at det har sin Grund i noget som helst reeltgjøst Hensyn. Disse Grunde til at standse den Ret, som Lovforslaget giver, nemlig Uvillien og Bredden mod anderledes Tænkende, tror jeg ikke, at dette Thing nogeninde vil anerkjende. (H. C. D. Müller: Det har gjort det!) Ja, muligvis har man gjort det, men den Gang har det ikke staaet saa klart som nu, og jeg tror bestemt, jeg gjentager det, at dette Thing ikke vil anerkjende disse Grunde. Jeg tror vel, at det er muligt at stille Forslaget op paa en saadan forandret Maade, at dette Thing kan gaa ind derpaa, og jeg beklager, at den hviiterede Minister ikke har gjort et Forsøg paa at stille Mæglingforslag.

Ordføreren: Det gjorde mig ondt, at de ærede 15 Medlemmer ikke have villet tage deres Forslag tilbage, thi det er jo dog aldeles klart, at vi her ere komne ind paa et helt andet Omraade end det, som Lovforslaget egentlig beskæftiger sig med. Det er ikke længer Tale om Brugen af Kirkerne, men om, hvorledes Valgmenigheder kunne dannes, og hvilke

Lettelser man i den Henseende kan give dem saavel med Hensyn til Brugen af Kirkerne som med Hensyn til Kandidaters Bestikelse til Præster. Det er klart nok et helt andet Omraade, og det er naturligvis meget lidt ønskeligt at bringe dette ind i dette Lovforslag. So mere der i dette er Punkter, som ere Tvistepunkter med Regjeringen, desmere maa man ønske alt Uvedkommende holdt borte. Folkethingets Opfattelse af disse Tvistepunkter faar en ganske anderledes Styrke, naar den kommer frem uhindret af en saadan ligefrem Adværet paa Loven, om jeg saa maa sige, som dette Forslag vil være. Jeg maa derfor meget ønske, da Forslagsstillerne ikke ville tage det tilbage, at dog Thinget idetmindste vil forkaste det, og jeg kan end ikke tro Andet, end at der er flere af Forslagsstillerne, som ikke egentlig have tænkt sig, at det skulde føres til Afstemning. Naar jeg ved den første Behandling, saaledes som den ærede Minister igjen idag mindede om, har udtalt mig om, at man ikke burde lægge Hindringer i Veien for Lovens endelige Vedtagelse, sigtede jeg for største Delen til lignende Udtalelser fra den ærede Rigsdagsmand, som har stillet dette Forslag, som dem, han har fremsat idag. Det har aabenbart ikke været min Tanke, saaledes som Ministeren har villet lægge i mine Ord, at vi ikke skulde kunne gaa ind paa en saadan simpel Udvidelse af den Tanke, der ligger i Lovforslaget, som man med Rette kunde gjøre Krav paa blev optaget deri, og som en saadan simpel Udvidelse forekommer det mig rigtig nok, at den saa meget omtalte Bestemmelse om de 10 Sognebaandsløserfamilier maa betragtes. Her er kun Tale om Brugen af Kirkerne og ikke paa nogen Maade om Betingelserne for at konstituere en Valgmenighed. Hvad der indrømmes i det sidste Punktum af § 5, er aldeles i Eighed med, hvad der er indrømmet i Paragrafens første Del, og er altsaa kun en ligefrem Fortsættelse af denne. Derfor har jeg ikke kunnet forståa den hele Modstand derimod. Efter at det nu imidlertid viser sig, at den fastholdes i sin fulde Udstrækning, og at der